

Entertainmentul și nostalgia valorii

Visarion ALEXA

Rezumat: Fie că vorbim de teatrul trăirii al lui Stanislavski, de metoda biomecanică a lui Meyerhold (actorul excentric capabil să răspundă celor mai neașteptate solicitări psihice și fizice) sau despre teatrul de reprezentare, de detașare gândit de Brecht, de cel psihologic atent la comportamentul personajului, susținut de unele descoperiri ale școlii behavioriste americane, ei bine, toate la urma urmei duc către un singur punct esențial care, desigur, nu este atras de altceva decât de imaginea falsă sau adevărată a omului contemporan în viul scenei. Cred că marile realizări actoricești nu cunosc ruptura dintre emoție și idee, nici antagonismul iluzoriu dintre conștient și subconștient, sau, între inteligență și sensibilitate.

Despre seducție în spectacolul de teatru sau (im)posibilitatea unei demitizări

Alin-Daniel PIROȘCA

Rezumat: Seducția nu are neapărat de-a face cu dragostea. De fapt, ea nu este relaționată nicidecum în mod direct dragostei, ci așa cum o spune și etimologia sa, este un act intelectual ce înseamnă "a duce pe o cărare" ori "a corupe". Plecând de la acest punct și punând în corespondență spectacolul de teatru și spectatorul, ceea ce ne propunem în acest articol este să identificăm elementele participante la o presupusă relație de seducție în aria spectacolului de teatru, dar și definirea fiecărui rol în parte. Vom face o serie de apropieri la nivel teoretic, implicând exerciții de natură semiotică, în încercarea de a reformula relația dintre spectacol și spectator. Articolul nostru susține faptul că spectacolul este seducătorul iar spectatorul cel sedus, dar și faptul că există un secret implicat în această relație ce depășește prin noțiunile de dorință și intimitate, orizontul estetic al spectacolului de teatru.

Antiteatru și orizont mitic

Radu TEAMPĂU

Rezumat : Lucrarea de față pornește în analiză de la încercarea de a identifica eventuale legături dintre universul mitic și textul piesei Scaunele de Eugène Ionesco. Constatând că definirea teatrului ionescian ca un teatru al absurdului este depășită și se propun deja concepte alternative precum drama parabolică, cercetăm teatralitatea ionesciană din prisma antiteatrului. În virtutea definirii teatrului ca ritual, din perspectiva reprezentanților teatrului politic, facem câteva considerații asupra antiteatrului ionescian ca antiritual. Apoi, evaluând diferitele definiții ale mitului și concluzionând că definirea sa este încă în curs de articulare, încercăm să extragem câteva argumente pentru o privire, prin prisma mitului, asupra piesei ionesciene sus-numite. Astfel, observăm că nu se poate identifica un anumit mit care să stea la baza piesei, însă putem identifica și argumenta că această piesă de teatru are un orizont mitic. În același timp, ne raportăm și la experiența personală pe care am avut-o montând această piesă. Prin urmare, susținem că raportarea la un orizont mitic trebuie implicată în interpretarea scenică a piesei Scaunele de Eugène Ionesco.

Mitul și muzica - amplificatori ai echilibrului. Între tradiție și modernitate

Luminița MILEA

Rezumat: Alături de literatură, muzica prin sugestivitatea mijloacelor de expresie reușește să redea în diferite forme și genuri componistice atmosfera și trăsăturile proprii ale universului mitic. Creația muzicală românească s-a afirmat dinamic și într-un mod original de-a lungul timpului, prin diversificarea mijloacelor artistice și o adaptare permanentă a limbajului muzical la cerințele estetice ale fiecărei perioade componistice. Mănuind cu multă măiestrie procedee ale limbajului muzical modern, compozitorii George Enescu, Aurel Stroe și Cornel Țăranu au adus în fața publicului contemporan capodopere artistice care impresionează prin modul personal de transpunere în modernitate a mesajului transcendent al miturilor lui Oedipe și Oreste. Bogăția mijloacelor componistice, la care recurg cei trei, creează punți între antic și modern, între universul imaginar și universul real.

Imaginea tricefalică a timpului în Macbeth de William Shakespeare

Lia Codrina CONȚIU

Rezumat: Influențat de curentul umanist, Shakespeare este preocupat de timp, ilustrându-l în lirica și în dramaturgia sa. Dacă în comedii timpul are un caracter regenerativ, în tragediile shakespeareiene „ceasul” bate în continuu, este coloana sonoră care împlinește destinul personajului. Iar piesa Macbeth este, poate, cel mai bun exemplu în acest sens. Macbeth este hipnotizat și bântuit de timp. Hipnotizat de imaginația unui viitor posibil și bântuit de un trecut plin de sânge și crime. Eroul trăiește între imaginație și amintire, iar catalizatorul principal al piesei este interacțiunea tragică dintre Macbeth și timp, cu toate tensiunile psihice și fizice care derivă de aici. Impactul principal al timpului asupra eroilor tragici shakespeareieni se realizează prin acțiunile propriu zise ale timpului care expun și amplifică defectele tragice ale eroilor (în cazul lui Macbeth – ambiția). Cum în Renaștere miturile, imaginile, semnele erau folosite în poezie și literatură pentru a indica o învățătură, o morală, Shakespeare include în opera sa simboluri preluate din iconografia și mitografia disponibilă în acea perioadă, așa cum este imaginea tricefalică a timpului în jurul căreia este „țesută” piesa Macbeth.

Regia de teatru în România. Perspectiva postdramatică

Gelu BADEA

Rezumat: Ultimii cincizeci de ani de teatru ne-au apropiat de una dintre realitățile cele mai spectaculoase pe care le cunoaște această artă: fiecare generație de realizatori ai spectacolului a reușit – nu știm dacă a ajuns la acest act în mod programatic – să-și alcătuiască nu nou repertoriu bazat pe propria realitate. Mai bine zis, fiecare nou val de regizori a pretins de la autorii dramatici definirea unei noi formule a textului destinat scenei și invers. Această nouă realitate a influențat și revizitarea textului clasic sau a celui modern considerat clasic.

Musicalul – artă totală cu actori totali

Tamara CONSTANTINESCU

Rezumat: Spectacolul teatral este o aventură comună, rezultatul „înfrentării” mai multor creatori, care, fiecare din perspectiva specializării sale, se întâlnesc pentru a desluși piesa de teatru, cu scopul reprezentării ei scenice. Musicalul satisface nevoia de noutate și dinamism a publicului contemporan, datorită caracteristicii sale principale aceea de a reuni artele: teatrul – prin jocul actorilor, literatura – prin libret, muzica – prin partitură și arta vocalinterpretativă, dansul și pictura – prin scenografie. Cea de-a XIII-a ediție a Festivalului organizat de Teatrul „George Ciprian” din Buzău, Gala Vedetelor – VedeTEatru, 2016, a avut ca principală vedetă – MUZICA. Au fost prezentate publicului unele dintre cele mai reușite spectacole de teatru-dans, teatru-concert, musicaluri, cum ar fi: ActOrchestra, în regia lui Horia Suru, Zic Zac, al tinerilor creatori Andrea Gavrilu și Ștefan Lupu, sau West Side Story creație a coregrafului și regizorului Răzvan Mazilu.

Mijloace artistice ale rostirii cuvântului într-un one-man show

Irina SCUTARIU

Rezumat : Spectacolul de tip one-man show este un proiect teatral, realizat împreună cu actorul Alexandru Dobinciuc, în calitate de masterand la UAGE, Facultatea de Teatru, în ultimul an de studii. Ne propunem să descriem atât evoluția specifică unui personaj de one-man show , cât și maniera de abordare a acestui tip de spectacol, cu mijloace tehnice care țin de scenografie, costum, inserții muzicale și proiecții video. Cel din urmă element face ca un astfel de spectacol să devină incitant; din punct de vedere strict tehnic, spectacolul prezintă și avantajul de a fi ușor de transportat. Actorul din ziua de azi are nevoie de un astfel de exercițiu al creației artistice : actorul trebuie să dețină în portofoliul personal genul acesta de spectacol, pentru a-și putea demonstra măiestria artistică. Ne folosim de metafora Dialogul artelor în teatrul contemporan, pentru a veni în ajutorul facultăților de specialitate, dar și al tinerilor actori, care, în peisajul cultural instituționalizat, nu mai pot beneficia de angajări pe durată nelimitată. (Subiectul arhi-cunoscut despre locurile vacante din teatre nu face parte din investigația noastră.) Menționez că actorul cu care am lucrat la acest proiect face parte dintre puținii tineri absolvenți, care și-au găsit locul într-o instituție teatrală. El este angajat la Teatrul „Mihai Eminescu” din Botoșani.

Euripide – concepția dramatică, inovație și stil

Ionuț DULGHERIU

Rezumat: Putem afirma că tragedia greacă euripideică situează încă de la început omul la limita sa extremă, la granița unde începe divinul. Orice tragedie semnifică și stimulează energia eroului de a se depăși printr-un act incredibil de curaj, să dea o nouă măsură măreției sale în fața obstacolelor, a necunoscutului cu care face cunoștință în lume și în societatea timpului său. Tragedia ne arată că în însuși faptul existenței umane există o provocare sau paradox, aceasta ne spune că uneori aspirațiile omului vin în contradicție cu forțe inexplicabile și distructive care se află dincolo și totuși foarte aproape de noi. Poetul și filozoful Euripide se dovedește a fi un mare umanist, el îi iubește și îi compătimizește pe oameni, dând a înțelege că prin naștere suntem toți egali.

Aspecte ale comicalului în spectacolul pentru copii

Clara GHIUVELICHIAN

Rezumat: În lucrarea de față am vrut să demonstrez că umorul, personajele amuzante și atrăgătoare, cum ar fi personajele animaliere, muzica, trebuie să îl încante pe copil, iar tot ceea ce se creează pentru el trebuie să se situeze la un nivel artistic cât mai înalt. Acestea ar fi caracteristicile unui bun spectacol pentru copii.

Dansul teatrului în note

Alice-Maria SAFTA

Rezumat: Fuziunea artelor îmbogățește într-un cadru spectacular totalitatea trăirilor umane. Teatrul din artă și arta din teatru, această sublimă contopire de puritate și mister, a spus adevăruri marcante. Scândura teatrelor actuale se bucură de piesele dramatice clasice, dar și de montările experiment, care, în opinia mea, sunt o reală necesitate pentru întreaga dezvoltare a spiritului uman creator. Motivația detășării de ceea ce înseamnă clasic, este chiar nevoia de a te lăsa liber în expresie și exprimare. Cele mai noi tendințe în arta dansului modern sunt reprezentate de revenirea la expresie și teatralitate, la genul narativ, la prezentarea cronologică a desfășurării acțiunii, la reintroducerea intervențiilor vorbite sau cântate, la recuperarea conceptului de artă completă. Această nevoie a omului de a se simți înțeles, a creat și creionat spectacole-experiment de mare anvergură.

Răspunsuri cu fire

Anca Doina CIOBOTARU

Rezumat: Carles Cannelas este un marionetist bun cunoscător al meștegului, un artist format în spiritul creativității specifice artelor plastice, a pasiunii pentru formă și mecanism. Experiența sa îl ajută să dinamizeze sculptura, să își controleze emoțiile și să gestioneze situațiile de criză – accidentele scenice. Privirea supraveghează atent starea marionetei, degetele sale se plimbă printre fire cu mișcări ferme, dar delicate. Își iubește personajul născut din experiența celor patruzeci de ani de activitate scenică care ar putea fi sintetizați astfel: turnee pe trei continente, în șaptesprezece țări, invitat în două sute cincizeci și unu festivaluri. Călătoria sa prin lumea teatrului i-a creat o aura mitică; într-un anume fel, în jurul său plutește aerul legendei.

„Lui Bach nu i-au lipsit niciodată violoniștii, și nici lui Peter păpușarii” – interviu cu Bread and Puppet Theater

Interviu realizat de Ioana PETCU

Rezumat: Compania Bread and Puppet din Statele Unite ale Americii, înființată și coordonată de Peter Schumann, a fost invitată în România la Festivalul Internațional de Teatru pentru Publicul Tânăr, de la Iași, aflat la cea de-a zecea ediție, evenimentul constituind un Prolog, așa cum l-au numit organizatorii, pe 30 septembrie. Am ajuns la Teatrul Luceafărul în timpul repetiției dinaintea spectacolului cu care s-au prezentat - basic byebye cantastoria extravaganza. Am avut ocazia să-i văd pe actori adaptându-și jocul scenic și vocile la noile condiții, cu pasiune și răbdare. În pauză, până la spectacol, am rămas cu trei dintre aceștia – așa i-am cunoscut pe tinerii artiști Esteli Kitchen, Joe Therrien și Josh Krugman, degajați, plini de energie și încălzindu-se treptat în dialog, pe care au avut grijă să-l asezoneze cu idei anarhice și un strop de umor.

Lepage și noul mit al tehnologiei

Călin CIOBOTARI

Rezumat: Plecând de la spectacolul Hamlet, de R. Lepage, văzut în FNT 2017, ne propunem să formulăm o serie de observații pe marginea a ceea ce considerăm a fi o nouă „mitologie” în teatru: mitul tehnologiei.